

A téli madáretető

Egy hűvös januári napon Cékla kutya, és kisgazdája Ádám, a nappaliban álldogáltak, és onnan kinézve a csodálatos tanyai tájban gyönyörködtek. Egyszer csak egy apró madárka repült az ablak alatti tálkához, amiben Cékla tartalék tápszemei voltak. A madárka körbeugrálta Cékla tálját, és a tápszemekből csipentett egy kicsit, majd elrepült. Pár perc múlva megint odarepült a tálhoz, megint ugrált a szélén, és megint csipentett egy kicsit a tápszemből.

– Cékla nézd! Egy kismadárka eszik a táladból. Milyen ki aranyos.

– Tényleg – mondta Cékla. - Nagyon éhes lehet szegényke.

– A kismadárkák is ehetnek kutyatápot? – kérdezte kíváncsian Ádám.

– Hát, én szívesen megosztom a vacsorámat a madarakkal, de nekik nem szabad kutyatápot enniük – mondta Cékla.

– Nem ehetnek kutyatápot? Akkor mit ehetnek? – kérdezte Ádám.

– Bogyókat, magokat, és gyümölcsöket – válaszolta Cékla –, de gondolom az erdő lassan kifogy az élelemből, ezért jönnek ide a tálamhoz.

– Légyszi Cékla, etessük meg őket! – kérlelte barátját Ádám. – Nem szeretném, ha éhesek lennének ebben a nagy hidegben. Keressünk valamit, amit megehetnek, és akkor a vacsorádat sem fogják megdézsmálni.

– Remek ötlet, de ha elkezdjük etetni őket, akkor a tavasz beálltaig nem hagyhatjuk abba. A madárkák számítani fognak ránk, és az ételre, amit kiteszünk nekik. Bajba kerülhetnek, ha ideszoktatjuk őket, és utána nem találnak élelmet.

– Hát persze, hogy etetni fogjuk őket tavaszig – mosolygott Ádám. – Mit adjunk nekik? Mit is mondtál az előbb? Bogyókat, magokat és gyümölcsöt ehetnek?

– Igen, és van is egy ötletem mit adhatnánk nekik enni. Emlékszel a napraforgó fejekre, amiket ősszel az aratás után szedtünk a földről? Az pont jó lesz nekik. És a pincében van egész dió, azt is ehetnek, meg van ott alma is, az is nagyon jó lesz nekik – javasolta Cékla.

Ádám és Cékla bementek a kamrába, és hoztak a napraforgó fejekből pár darabot. Ezután együtt lementek a pincébe, és hoztak egy almát, és egy marék diót.

– A diót nem kell megtörni? – kérdezte Ádám.

– De igen, meg kell törni, mert a kismadárkáknek túl kemény a külseje, de a dióbelet majd ők kiszedegetik a törött héjből.

– Az almát pedig daraboljuk fel! – javasolta mosolyogva Ádám.

Összekészítették az almaszeleteket, a diódarabokat, a napraforgó fejeket, és elvitték a tanya legbokrosabb részéhez, ahol a legtöbb madárka volt. Cékla ezután vitt egy nagy farönköt, amit még elbirt, arra tették az elemózsiákat.

– Víz is kell nekik – mondta Cékla.

– Víz? – kérdezte kikerekedett szemekkel Ádám.

– Igen, víz – mondta Cékla. – Emlékszel? Nyáron is kellett nekik adnunk vizet, mert felszáradtak a pocsolyák, és a madarak nem tudtak hol inni. Most is hasonló a helyzet, csak most be vannak fagyva a pocsolyák. A madarak nem tudnak inni, pedig biztos nagyon szomjasak.

– Tényleg, igazad van Cékla. Nem tudnak sehonnan inni, minden tiszta jég. Hozzunk nekik valami lapos tálkába inni is.

Ádám gyorsan beszaladt a házba, és egy lapos műanyag tálba hozott langyos vizet. Letette a madaraknak szánt elemózsiá mellé, majd kissé távolabb mentek. Nem kellett sokat várniuk, a madarak hamar felfedezték a kitett élelmet, és vizet.

Ádám és Cékla mosolyogva nézték őket, és elhatározták, hogy tavaszig minden nap visznek nekik enni és inni.

– Jövőre pedig már a tél elejétől etetni fogjuk őket! – mondta büszkén Ádám.